

...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: A felperes:	4.Kf.700.069/2026/3. felperes (felperes címe)
A felperes képviselője: Az alperes:	felperes képviselője ügyvéd (felperes képviselőjének címe.) alperes (alperes címe.) alperes jogi képviselője kamarai jogtanácsos
Az alperes jogi képviselője:	
A per tárgya:	egyéni teljesítményértékelés tárgyában indult közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (25. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 6.K.700.268/2025/24. számú ítélete

...

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2022. évtől a Központi Igazgatóság Igazgatóság Irodái Iroda mint alperesi jogelőd állományában kiemelt főnyomozó beosztásban teljesített szolgálatot; a 2022. évre vonatkozó teljesítményéről 2023. február 27. napján szám3 Tér. számon, 69,20%-os (megfelelő) értékelés készült. A felperes az abban foglaltakkal nem értett egyet, ezért azt szolgálati panasszal támadta.

[2] Az alperes a szolgálati panasznak részben helyt adott és elrendelte a felperes 2022. évi teljesítményének ismételt értékelését. Az ennek eredményeként elvégzett szám1 Tér. számú teljesítményértékelésben újból 69,20%-os egyéni teljesítmény meghatározás szerepelt, amivel szemben a felperes ismételten szolgálati panaszt terjesztett elő.

[3] Ez utóbbi szolgálati panasznak az alperes a határozat szám1 határozatával helyt adva a teljesítményértékelés immáron másodszor megismételt elvégzéséről rendelkezett. A per tárgyat képező, a 2022. január 1. és 2022. december 31. napjai közötti időszakra vonatkozó értékelést (a továbbiakban: teljesítményértékelés) szám2 Tér. számon bocsátotta ki.

A kereset és a védírat

[4] A felperes keresetében a teljesítményértékelés megsemmisítését kérte a közszolgálati egyéni teljesítményértékelésről szóló 10/2013. (I. 21.) Korm. rendeletben (a továbbiakban: 10/2013. Korm. rendelet) és a belügyminiszter irányítása alatt álló egyes fegyveres szervek hivatásos állományú tagjai teljesítményértékelésének ajánlott elemeiről, az ajánlott elemek alkalmazásához kapcsolódó eljárási szabályokról, a minősítés rendjéről és a szervezeti teljesítményértékelésről szóló 26/2013. (VI. 26.) BM rendeletben (a továbbiakban: 26/2013. BM rendelet) foglaltakra hivatkozással. Keresetében a támadott teljesítményértékelés egyéni teljesítménykövetelményeket érintő 1., 4. és 5. pontjainak, a kompetenciaalapú munkamagatartás I. pontban foglalt szakmai professzionalitás értékelési tényezőire vonatkozó 2., 3., 4. és 5. pontjainak, a II. pontban szereplő rendezettség-értékelési tényezők között feltüntetett 6. pontjának, a IV. pontba foglalt munkaidő-értékelési tényezők 10. pontjának, valamint az V. pontban meghatározott személyes szociális kompetenciák értékelési tényezői között szereplő 13. és 14. pontjainak tartalmát vitatta.

[5] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Hivatkozása szerint az értékelő vezető a felperes teljesítményének értékelését – valamennyi pontot érintően – okszerű mérlegeléssel alakította ki.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével a teljesítményértékelést – az I.2., I.3., I.5., II.6. és IV.10. pontjainak megalapozatlanságára hivatkozással – megsemmisítette. Döntését a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 111. § (1)-(4) bekezdéseire, valamint a 10/2013. Korm. rendelet 11. § (1)-(4) bekezdéseire alapította. Rögzítette, hogy a teljesítményértékelés megállapításával kapcsolatban a felperesi vitatások mentén azt kellett

vizsgálja, hogy az alperes a teljesítményértékelésben megfogalmazott megállapításait a mérlegelési jogkörében eljárva, annak szabályai megtartásával hozta-e és az annak alapjául szolgáló okok valósnak és okszerűnek minősülnek-e. Rámutatott, hogy a teljesítményértékelés ötfokozatú skálán történik, amelyet a 10/2013. Korm. rendelet 1., 2. 3. mellékletei tartalmaznak. A bíróság a teljesítményértékelésben meghatározott %-os értékek megváltoztatására nem jogosult; csak azt vizsgálhatja, hogy az alperes által megállapított értékelési szint kellőképpen alátámasztott-e. Az egyéni teljesítménykövetelmények 1. pontját kiemelve megállapította, hogy a felperes a feladatait a megadott határidő lejárta előtt teljesítette; a 4. ponttal kapcsolatban a kiadmányozott iratokban fellelhető kisebb hibákra, hiányosságokra utalt; hivatkozása szerint az iratok tartalma nagy átlagban megfelelő, de nem kiemelkedő színvonalú volt. Az egyéni teljesítménykövetelmények 5. pontja kapcsán rámutatott, hogy a felperes az alaptevékenységek körében a jogi szabályozók és idegennyelvi ismereteit megfelelő szinten elsajátította, azonban az önszorgalomból való fejlesztés hiánya a terhére róható. Az I.2. ponttal összefüggésben a felperes a feladat végrehajtására megadott határidőket mindig vagy szinte mindig tartotta, határidőcsúszás esetében nem volt megállapítható, ami alapján kivételes teljesítményfokozatba kellett volna sorolni. A kompetenciaalapú munkamagatartás szakmai professzionalitás értékelő tényezői közül az I.3. pontban szereplő szakszerűség, jogszerűség, írásbeli feladatellátás kapcsán mindig az adott munkafolyamat elvégzését kell értékelni, az értékeltet azért hátrányosabb helyzetbe hozni, mert a munkáltató az adott munkafolyamat hatékony elvégzése érdekében vagy egyéb okból sablont alkalmaz, nem lehet. Ez esetben azt kell vizsgálni, hogy az értékelt megfelelő sablont alkalmazott-e és a sablonkitöltés hibátlanul történt-e. A felperes munkavégzése tekintetében szakszerűségi vagy okszerűségi kifogás általában nem merült fel; az írásos munkáinak rendezettségével, helyesírásával, stílusával általánosságban probléma nem volt, így e pont vonatkozásában a teljesítményértékelés nem volt kellőképpen alátámasztott. A szakmai professzionalitás értékelési tényezői között I.4. pontban szereplő fejlődés, általános szakmai ismeretek elsajátítása körében – egyéb adat hiányában – elfogadta az alperes azon hivatkozását, miszerint a felperes a munkájához szükséges szakmai elméleti, gyakorlati ismereteket átlagos szinten elsajátította, azonban az azokat érintő kérdésekkel kizárólag a szükséges mértékben foglalkozott. A szakmai professzionalitás értékelési tényezők I.5. pontját vizsgálva megállapította, hogy a felperes korábbi hozzáállásához képest visszalépés volt tapasztalható; önellenőrzést nem minden esetben végzett; ugyanakkor az általa elkövetett hibákért a felelősséget minden esetben vállalta. E tekintetben a munkáltató által készített értékelés szintén nem volt kellően alátámasztott. A kompetenciaalapú munkamagatartás, rendezettség-értékelési tényezők II.6. pontját érintően rámutatott, hogy a felperes a szolgálatban elfogadott és a szervezeti kultúrából fakadó magatartási, viselkedési, öltözködési és/vagy alaki szabályokat általában betartotta; a munkakörnyezete minden esetben rendezett volt; ennél fogva az értékelés e tekintetben sem megfelelően alátámasztott. A IV.10. pontot érintően megállapította, hogy az a hivatkozás nem nyert igazolást, miszerint a felperes több alkalommal munkaidőben a személyes ügyeit intézte. A V.13. pont vonatkozásában az értékelő vezető tanúvallomásával is megerősítve elfogadta, hogy a felperes csapatmunkájával, együttműködésével kapcsolatosan probléma, hiányosság általánosságban véve nem merült fel; a feladatait hétköznapi módon végezte, önálló kezdeményezés azonban nem volt rá jellemző. A V.14. pont kapcsán leszögezte, hogy az alperes az értékelés során megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a felperesnél a problémamegoldás általában jól működik, e körben a teljesítményét megalapozottan értékelte jónak.

A fellebbezés

[7] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Megsértett jogszabályként a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1), (2) bekezdései folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 263. § (1) bekezdését, 267.-268. §-ait, a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4), (5) bekezdéseit jelölte meg, továbbá – pontos jogszabályhely meghatározása nélkül – a Hszt., a 10/2013. Korm. rendelet 4. § a) pontjának, a 26/2013. BM rendelet 2. § 3. pontjának, 8. § (1)-(5) bekezdéseinek és 3. mellékletének megsértését állította. Hivatkozása szerint a felperes a jogának és jogos érdekének közvetlen sérelmét a per során nem valószínűsítette, olyan tény, körülményt vagy jogszabályhelyet, ami alapján e sérelme megállapítható lenne, nem jelölt meg; annak valószínűsítésének vizsgálatát az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon elmulasztotta. A megállapított tényállást nem megfelelőnek, az abból levont jogkövetkeztetést tévesnek tartotta; azt állítva, hogy a törvényszék a tanúvallomások és az okirati bizonyítékok tartalmát teljes körben figyelmen kívül hagyta; valamint az indokolási kötelezettségének sem tett eleget. A teljesítmény – mérhető mutatók hiányában – az értékelő vezető megítélésén alapul; a pertárgyi teljesítményértékelés – a felperes által a keresetben vitatott és az elsőfokú bíróság által el nem fogadott pontok tekintetében is – okszerű munkáltatói mérlegelés eredményeként született; amelynek figyelmen kívül hagyása jogszerűtlen bírói döntéshez vezetett.

[8] A kompetenciaalapú munkamagatartás I.2. pontja tekintetében arra hivatkozott, hogy a törvényszék megállapítása a tanúvallomásokból okszerűen nem következik. Abban az esetben, amikor a szignáló vezető átszignálással is segít a határidő betartásában, az az értékelt személy saját magatartásán alapuló kivételes szintjét nem eredményezheti. A kompetenciaalapú munkamagatartás I.3. pontja vonatkozásában a sablon alkalmazása a konkrét ügyben történő teljes szövegazonos tartalmú átirat szerkesztését vagy adott esetben nyomtatvány kitöltését nem jelenti. Minden iratot konkrét ügghöz kell módosítani és a formaszöveget kiegészíteni, emiatt fontos az önellenőrzés, az alaki és helyesírási hibák kiküszöbölése. A tanúvallomás szerint a felperesnél kirívó hibák is előfordultak, mindez okirattal is igazolást nyert. A kompetenciaalapú munkamagatartás I.5. pontja kapcsán utalt arra, hogy a felperes önellenőrzést többször nem végzett; a tévedéseit önállóan nem korrigálta. A kompetenciaalapú munkamagatartás II.6. pontja kapcsán a felperes beosztásából fakadóan fokozottan elvárható volt, hogy a szervezeti kultúrából eredő magatartási, viselkedési, öltözködési szabályokat betartsa. A kompetenciaalapú munkamagatartás IV.10. pontja esetében szintén a tanúvallomásban rögzítettekre hivatkozott, miszerint a felperes munkaidőben több alkalommal személyes ügyeket intézett.

[9] A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[10] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[11] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés keretei között vizsgálta felül, melynek során figyelembe vette, hogy az alperes az elsőfokú ítélet jogszerűségét eljárásjogi és anyagi jogi szempontból is kifogásolta. Annak eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felperes 2022. évre vonatkozó teljesítményértékelését a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával jogszerűen semmisítette meg; az ítéletének indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság szintén egyetértett.

[12] Mindenekelőtt kiemeli, hogy az alperes a felperes részére a 2022. év tekintetében a Hszt. 111. §, a 10/2013. Korm. rendelet és a 26/2013. BM rendelet alapján a jogszabályban meghatározott formanyomtatvány szerinti teljesítményértékelést adott. A felperes keresetében az egyéni teljesítménykövetelményeket érintő 1., 4. és 5. pontokat, a kompetenciaalapú munkamagatartáshoz kapcsolódó I.2., I.3., I.4. és I.5. pontokat, a rendezettség-értékelési tényezők között feltüntetett II.6. pontot, a munkaidő-értékelési tényezők szereplő IV.10. pontot, és a személyes szociális kompetenciák értékelési tényezői között megjelölt V.13. és V.14. pontokat támadta. Az elsőfokú bíróság a keresetnek a teljesítményértékelés I.2., I.3., I.5., II.6. és a IV.10. pontjai vonatkozásában helyt adott, amelyekre figyelemmel a munkáltatói intézkedés megsemmisítéséről rendelkezett.

[13] Az ítéltábla előjáróban a fellebbezésben felhozott eljárási kifogások megalapozottságát vizsgálta.

[14] Az alperes fellebbezésében alaptalanul állította, hogy a felperes a teljesítményértékelés kapcsán elszenvedett jogsérelmét nem valószínűsítette; a joga és jogos érdeke sérelmét az elsőfokú bíróság az eljárása során nem vizsgálta. **Az alperes által kifogásolt perbeli legitimáció (kereshetőségi jog) azt jelenti, hogy a közigazgatási pert az indíthatja meg, akinek jogát vagy jogos érdekét a tevékenység közvetlenül érinti.** Az ítéltábla rámutat, hogy a felperes joga és jogos érdeke jelen perben nem volt megkérdőjelezhető, hiszen a munkáltató által kibocsátott és az általa kifogásolt teljesítményértékelés egyértelműen rá vonatkozott. Ettől nyilvánvalóbb jogsérelmet megalapozó tény, körülményt valószínűsítene nem kellett; az elsőfokú bíróságnak e körben további vizsgálatot végeznie nem volt szükséges.

[15] Az alperes fellebbezésében megalapozatlanul kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében a tényállást hiányosan állapította meg. Az ítéltábla ezzel összefüggésben leszögezi, hogy a törvényszék széleskörű bizonyítást folytatott le, amely során a felek nyilatkozatait és a szükséges okirati bizonyítékokat beszerezte, a felperes személyes meghallgatását és a tanúkihallgatásokat foganatósította, ennél fogva a tényállás megállapítása körében mulasztás nem terheli.

[16] Az alperes fellebbezésében a Pp. 263. § (1) bekezdésének sérelmére is hivatkozott, amit az ítéltábla az alábbiak miatt nem fogadott el. A Kp. 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 263. § (1) bekezdése szerint a bíróság a perben – törvény eltérő rendelkezése hiányában – alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint minden bizonyítékot, amely a tényállás megállapítására alkalmas. A Pp. a szabad bizonyítási rendszeren alapul; mindez a bizonyítékok megválasztásában és a bizonyítékok értékelésében is jelentkezik. Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság kiemeli, hogy a teljesítményértékelés ténymegállapításai kapcsán az elsőfokú bíróság a bizonyítási kötelezettséget helyesen telepítette az alperes érdekkörébe: a perben a teljesítményértékelés összefoglalóan megjelölt, keresettel támadott megállapításainak valóságtartalmát az alperesnek kellett igazolnia, aki az egyes pontokat alátámasztandó konkrét eseteket említett, és konkrét bizonyítékokat terjesztett elő (iratok, tanúvallomások), amelyeket a felperes a per során tételesen igyekezett megcáfolni. Az elsőfokú bíróság feladata volt az alperesi hivatkozások értékelése és azok alapján a teljesítményértékelés megállapításai valóságtartalmának – valamennyi bizonyíték együttes mérlegelésével történő – feltárása és ellenőrzése.

[17] Az ítéltábla a fenti vizsgálat eredményeként megállapította, hogy az alperes tévesen és iratellenesen állította, hogy az elsőfokú bíróság a tanúvallomásoknak és okirati bizonyítékoknak jogellenesen nem tulajdonított bizonyító erőt. A törvényszék a Pp. 237. §-ának (2) bekezdése szerinti anyagi pervezetési feladatkörében megfelelően tájékoztatta az alperest a bizonyítékok rendelkezésre bocsátása, a bizonyítás indítványozása elmulasztásának, az esetleges sikertelenségének következményeiről; az eljárása során célratorően és határozottan, a vitatott kérdések tisztázására vonatkozóan hívta fel a feleket a nyilatkozataik megtételére; és az általuk indítványozottak szerint lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a bizonyítékok mérlegelését megfelelően elvégezte. Eszerint az elsőfokú bíróság a közigazgatási pert a tényállás szabad megállapításának elve sérelme nélkül folytatta le, amely során a felek előadását, a csatolt iratokat, a tanúvallomásokat mint bizonyítékokat helytállóan figyelembe vette, és ítéletének tényállását azokat összességében értékelve állapította meg.

[18] Az ítéltábla az alperesnek az indokolási kötelezettség megsértésére alapított hivatkozását sem fogadta el. A Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdései szerint ugyanis az ítélet indokolása a bíróság által megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmeit, nyilatkozatait és azok alapjának rövid ismertetését, az érdemi rendelkezés tartalmára történő utalást, továbbá a jogi indokolást tartalmazza. A jogi indokolásban a bíróság az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését rögzíti, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak fogadott el, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. Az indokolási kötelezettség megsértését – ahogy arra a Kúria több határozatában (Kf.VII.39.301/2020/3., Kf.VII.39.245/2020/4., Kfv.VII.37.573/2020/5., Kf.VII.39.231/2021/5. stb.) is rámutatott, – pusztán azon az alapon, hogy a fél a támadott ítéletben szereplő érvekkel és jogértelmezéssel nem ért egyet, megállapítani nem lehet.

[19] Az alperesi fellebbezés alapján a másodfokú bíróság számára a felülbírálat terjedelme a Kp. 79. § (2) bekezdésével és a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésével összefüggésben az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyíték-értékelés és mérlegelés jogszerűségének, tehát megalapozottságának és okszerűségének, valamint az alperes ezzel kapcsolatos érvelésének a vizsgálatára terjedhetett ki. Amennyiben a fellebbezés az elsőfokú bíróság által figyelembe vett adatok valóságát és az értékelés, mérlegelés megalapozottságát, okszerűségét nem dönti meg, azaz, ha az elsőfokú bíróság a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelte, és a mérlegelése során kirívóan okszerűtlen következtetésre nem jutott, az ítélete megállapításainak felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség.

[20] Az alperes fellebbezésében a bizonyítékok egybevetését és azok értékelését is alaptalanul vitatta, álláspontja szerint az indokolás a mérlegelés során irányadónak tekintett körülményeket nem tartalmazta, a lefolytatott bizonyítás és a beszerzett bizonyítékok a teljesítményértékelés okszerűtlenségét nem támasztották alá. Amennyiben a fellebbező fél számára az indokolás nem meggyőző, az nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében, hanem az adott, alkalmazott anyagi, illetve eljárási jogszabályhelyhez kapcsolódóan, annak mikénti értelmezése szempontjából kifogásolható. Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki [7/2013. (III. 01.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanakkor a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX. 30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre, és nem minden egyes részletre kell kiterjedjen (Kf.VII.38.187/2021/11.). Az ítéltábla ennek tükrében arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében adott jogi érvelés az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének megfelelt, a Kp. 78. § (2) bekezdésében, 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésében, 346. § (4) és (5) bekezdéseiben foglaltakat sem sértette meg.

[21] Az ítéltábla ezt követően az elsőfokú ítélet anyagi jogi jogszabályoknak való megfelelését vizsgálta.

[22] A felperes keresete alapján a bíróságnak abban a kérdésben kell állást foglalnia, hogy a teljesítményértékelés egyes értékei, megállapításai tényekkel alátámasztottak-e; avagy az értékelő vezető az értékelt által valósnak tartott értékektől a mérlegelési jogkör kereteit meghaladó mértékben eltért-e.

[23] Az elsőfokú bíróság ítéletében – a 10/2013. Korm. rendelet 11. § (1)-(3) bekezdéseire utalással – helytállóan rögzítette, hogy a teljesítményértékelés során az értékelt személy teljesítményét 0-100%-ig terjedő, öt teljesítményfokozatra bontott mérőskálán kell mérni. Az egyéni teljesítménykövetelményekhez, munkamagatartás értékelési tényezőkhöz, kompetenciákhoz, többletfeladatokhoz (értékelési szempontok) rendelt százalékos értékhez

adott teljesítményfokozat tartozik, a teljesítményszintet – ami egyebekben az egyéni teljesítményértékelés eredménye – az egyes értékelési szempontokhoz rendelt százalékos értékek együttes számtani átlaga adja. A Kúria a Bírósági Határozatok Gyűjteményében is közzétett Kfv.VII.38.139/2019/7. számú (publikációs szám: K-KJ-2020-278) döntésében rámutatott, hogy a 26/2013 BM rendelet 2. § 3. pontja – a Korm. rendelet 4. § a) pontjával azonosan – az értékelés definícióját úgy adja meg, hogy az a teljesítmény megállapítására irányuló tevékenység, amikor a teljesítmény megállapítása – mérhető mutatók hiányában – az értékelő vezető megítélésén alapul. Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan rögzítette továbbá azt is, hogy a közigazgatási perben az egyéni teljesítménykövetelmények, továbbá kompetenciaalapú munkamagatartás tényezői kapcsán megállapított egyes értékeket az egyéni teljesítményértékelés elvégzésére köteles alperesnek kellett alátámasztania, mivel az ő érdekében állt, hogy azokat a bíróság valósnak fogadja el; továbbá az ő kötelezettsége volt a jogvita eldöntéséhez szükséges iratok tartalmának bizonyítása is.

[24] Az alperes a fellebbezésében a bizonyítás eredményének mérlegelését támadta. A Kp.-ban is érvényesülő alapvető elv, hogy a bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállás, ha az nem iratellenes vagy abban nem okszerűtlenül, logikai ellentmondást tartalmazó módon történt a bizonyítékok mérlegelése, nem bírálható felül, azaz jogszabálysértés csak akkor állapítható meg, ha a bíróság ítéletének tényállása iratellenes, okszerűtlen vagy logikai ellentmondást tartalmaz, illetőleg a bíróság részéről a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelésére került sor. Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perbeli teljesítményértékelés keresettel érintett valamennyi pontját megvizsgálta, azokra vonatkozóan a felek nyilatkozatait és a szükséges bizonyítékokat teljes körűen beszerezte; a már fentebb hivatkozottak szerint a tényállást hiánytalanul megállapította, annak iratellenességét az alperes igazolni nem tudta.

[25] Az ítéltábla a rendelkezésre álló adatokból az elsőfokú bírósággal egyező következtetésre jutott, a tekintetben, hogy a felperes a perbeli időszakban ellátandó feladatait a megadott határidő lejárta előtt rendszerint teljesítette. Azon körülménynek, hogy a határidő megtartásához esetleg a szignáló vezető hozzáállása/támogatása is segített, az egyéni teljesítményértékelés szempontjából jelentősége nem lehet. A felperes azon kategóriának, miszerint a határidőt mindig vagy szinte mindig tartja, a perbeli időszakban megfelelt; ennek ellenkezőjét az alperes a per során nem cáfolta.

[26] Az ítéltábla nem fogadta el az alperesnek a kompetencialapú munkamagatartás I.3. pontjával kapcsolatban kifejtett érvelését sem. Az elsőfokú bíróság ezzel összefüggésben helytállóan hivatkozott arra, hogy a szakszerűség, jogszerűség, írásbeli feladatellátás kapcsán mindig az adott munkafolyamat elvégzését kell értékelni, az értékeltet azért hátrányosabb helyzetbe hozni, mert a munkáltató az adott munkafolyamat hatékony elvégzése érdekében vagy egyéb okból sablont alkalmaz, nem lehet. Jelentőséget kellett ugyanis tulajdonítani annak, hogy a felperes munkavégzése tekintetében szakszerűségi vagy okszerűségi kifogás általában nem merült fel; az alperes a felperes által elkövetett szakmai hibák az általánosság szintjét meghaladó gyakoriságát az eljárás során nem igazolta.

[27] A másodfokú bíróság az alperesnek a teljesítményértékelés kompetenciaalapú munkamagatartás I.5. pontja tekintetében kifejtett fellebbezési álláspontját sem osztotta, mivel a tanúvallomás szerint a felperes munkavégzése során elszórtan fordult elő, hogy a hibák korrigálása elmaradt, ami az értékelés alátámasztottságát e pont esetében is megkérdőjelezi, mint ahogyan arra az elsőfokú bíróság is megfelelően rámutatott.

[28] Az ítéltábla az alperesnek a kompetenciaalapú munkamagatartás, rendezettség-értékelési tényezők II.6. pontját érintően előadott hivatkozását sem fogadta el, hiszen a szolgáltatásban elfogadott és a szervezeti kultúrából fakadó magatartási, viselkedési, öltözködési és/vagy alaki szabályokat a felperes általában betartotta, az általánosság szintjét meghaladó szabálykövetés hiánya az alperes részéről igazolást nem nyert, mint ahogyan az sem bizonyította, hogy a felperes munkakörnyezete nem minden esetben volt rendezett; ennél fogva az értékelés e tekintetben sem megfelelően alátámasztott.

[29] Az ítéltábla a teljesítményértékelés IV.10. pontját érintő elsőfokú ítéleti indokolást is okszerűnek tekintette, ugyanis az alperes részéről azon hivatkozás sem nyert igazolást, miszerint a felperes több alkalommal munkaidőben a személyes ügyeit intézte.

[30] A Fővárosi Ítéltábla mindezekre tekintettel megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az álláspontját az alperes által előterjesztett bizonyítékokra valamennyi pontot érintően kifejtette; az alperes kirívóan okszerűtlen mérlegelésre történő hivatkozása alaptalannak bizonyult, ezért az elsőfokú ítéletet a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[31] A másodfokú eljárásban a felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, perköltséget nem igényelt, ezért arról az ítéltáblának a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint irányadó Pp. 81. § (1)-(2), (5) és 82. § (3) bekezdései értelmében rendelkeznie nem kellett.

[32] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a 48.000 forint fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[33] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[34] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. március 25.

dr. Kecskés Zsófia s.k.

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.

dr. Farkas Ervin s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró